

قَلَّا تَتَّبِعُوا الْهَوَىَٰ أَن تَعْدِلُوا

دادنامه هیات عمومی

کلاسسه پرونده: ۱۰۲۴۶
شماره پرونده: ۱۴۰۱۳۱۹۲۰۰۰۶۶۲۹۱۵
دادنامه: ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۲۶۷۵
تاریخ: ۱۴۰۱/۱۰/۱۳
پیوست:

بسم الله الرحمن الرحيم

شماره دادنامه: 140109970905812675

تاریخ دادنامه: ۱۴۰۱/۱۰/۱۳

شماره پرونده: ۱۰۱۴۶۶

مرجع رسیدگی: هیات عمومی دیوان عدالت اداری

شاکی: آقای بهمن زبردست

موضوع شکایت و خواسته: ابطال تبصره های ۱ و ۲ بند ۴ تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷ت/۵۹۸۲۶هـ مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۵ هیات وزیران گردش کار: شاکی به موجب دادخواست و لایحه تکمیلی ارسالی، ابطال تبصره های ۱ و ۲ بند ۴ تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷ت/۵۹۸۲۶هـ مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۵ هیات وزیران را خواستار شده و در مقام تبیین خواسته به طور خلاصه اعلام کرده است:

"هیات وزیران در اجرای ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷ت/۵۹۸۲۶هـ مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۵ را به تصویب رسانده و بر اساس تبصره ۱ بند ۴ همین تصویب نامه مقرر نموده است: «حداقل حقوق کارمندان مشمول قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت در سال ۱۴۰۱ با احتساب فوق العاده‌های موضوع ماده (۶) قانون یادشده، نباید از بیست و چهار میلیون و هفتصد و پانزده هزار (۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰) ریال کمتر شود و مابالتفاوت آن تا مبلغ بیست و چهار میلیون و هفتصد و پانزده هزار (۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰) ریال به سقف محاسبه شده، اضافه خواهد شد.» وضع حکم فوق توسط هیات وزیران واجد سه ایراد اساسی است:

۱- اولاً در جایی که قانونگذار براساس جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور به تعیین حداقل حقوق کارکنان تمام دستگاه‌های اجرایی اقدام کرده، ورود هیات وزیران به این موضوع و تعیین حداقل حقوق برای بخشی از کارکنان دستگاه‌های اجرایی، منای قانونی ندارد و با جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور مغایرت دارد.

۲- هیات وزیران بدون وجود دلیل و مجوز قانونی، بین مشمولین قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت از جمله قضات از یک سو و مشمولین سایر قوانین از سوی دیگر تفاوت فائل شده و حداقل حقوقی کمتر از گروه اخیر را برای مشمولان قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت تعیین کرده است که این امر نیز با بند نهم اصل سوم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و منع دولت از اعمال تبعیض ناروا مغایرت دارد. البته علت این اقدام هیات وزیران و برقراری تفاوت و تبعیض فوق بین کارکنان مشمول قانون نظام هماهنگ پرداخت و سایر کارکنان دستگاه‌های اجرایی این بوده است که هیات وزیران پس از تعیین حداقل غیرقانونی مزبور به میزان ۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰ ریال، در تبصره ۲ بند ۴ تصویب‌نامه مزبور، عملاً محاسبه حداکثر حقوق و فوق العاده‌های مستمر مشمول کشور بازنشستگی را بر مبنای حداقل غیرقانونی تعیین شده توسط خود یعنی ۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰ ریال قرار داده و مقرر کرده است که حداکثر حقوق و فوق العاده‌های مستمر، هفت برابر حداقل غیرقانونی مذکور خواهد بود. این در حالی است که براساس موازین قانونی حاکم، چه در خصوص مشمولین قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت و چه در رابطه با مشمولین قانون مدیریت خدمات کشوری، کشور بازنشستگی بر مبنای عناوین قابل کسر تا سقف مجاز پرداختی صورت می‌گیرد و نه تا سقف هفت برابر حداقلی که براساس تبصره ۱ بند ۴ تصویب‌نامه مورد شکایت به صورت غیرقانونی تعیین شده است. بنابراین هیات وزیران در تبصره ۲ بند ۴ تصویب‌نامه خود، اساساً مأخذ محاسبه کشور بازنشستگی را که باید مشتمل بر عناوین قابل کسر مقرر در قوانین تا سقف مجاز پرداختی باشد، به سقف هفت برابر حداقل حقوق غیرقانونی موضوع تبصره ۱ بند ۴ تصویب‌نامه مورد اعتراض پیوند زده است و در واقع صرفاً حاصل ضرب عدد هفت در ۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰ ریال را مشمول کسر کشور بازنشستگی اعلام کرده و پرداختی‌های بیش از این رقم را که بر مبنای قوانین مربوطه مجاز هستند، در جریان محاسبه کشور بازنشستگی لحاظ نمی‌کند. در عین حال، هیات وزیران برای مشخص نشدن آثار این اقدام غیرقانونی خود و برای تظاهر به تبعیت از حکم مقرر در جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور، بر اساس بند ۵ تصویب نامه مورد اعتراض اعلام کرده است که مجموع مبلغ مندرج در حکم کارگزینی کارکنان نباید از مبلغ پنجاه و شش میلیون (۵۶٫۰۰۰٫۰۰۰) ریال کمتر شود و ما به التفاوت آن با مبلغ پنجاه و شش میلیون (۵۶٫۰۰۰٫۰۰۰) ریال با عنوان «تفاوت تطبیق موضوع جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲» در احکام درج می‌گردد. به عبارت دیگر، بر مبنای بند ۵ تصویب نامه مورد شکایت عملاً به این موضوع تصریح شده است که دولت ما به التفاوت مبلغ پنجاه و شش میلیون (۵۶٫۰۰۰٫۰۰۰) ریال تعیین شده توسط قانونگذار با مبلغ غیر قانونی تعیین شده توسط خود یعنی ۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰ ریال را به کارکنان دولت در قالب تفاوت تطبیق پرداخت خواهد کرد ولی پدیده‌ای است که پرداخت مزبور عملاً تغییر در این واقعیت ایجاد نخواهد کرد که بر اساس تصویب نامه هیات وزیران، منبای کسر کشور بازنشستگی همان مبلغ غیر قانونی ۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰ ریال است و با توجه به اینکه بر اساس ماده ۸۲ قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران مقرر شده است که برقراری مستمری بازنشستگان برای کلیه بیمه شدگان صندوق‌های بازنشستگی بر مبنای میانگین دو سال آخر دریاقتی که دارای کشور بازنشستگی است، خواهد بود بنابراین باقی ماندن احکام مقرر در تبصره های ۱ و ۲ بند ۴ تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷ت/۵۹۸۲۶هـ مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۵ هیات وزیران که ظاهراً با هدف وارد کردن آن‌ها به قانون برنامه هفتم توسعه تصویب شده اند، عملاً به این موضوع منجر خواهد شد که محاسبه حقوق بازنشستگی کارکنان و پرداخت آن بر مبنای مأخذ ۲۴٫۷۱۵٫۰۰۰ ریال صورت بگیرد و نه بر اساس کسر کشور بازنشستگی بر مبنای عناوین قابل کسر تا سقف مجاز پرداختی که در قوانین مربوطه تعیین شده اند.

۳- مطابق ماده ۶ قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت، تعیین فوق‌العاده‌های خاص برای مشمولان این قانون تجویز شده است و بر این اساس برای

فَلَا تَتَّبِعُوا الْهَوَىَٰ أَن تَعْدِلُوا

دادنامه هیات عمومی

کلاس پرونده: ۱۰۲۴۶۶
شماره پرونده: ۱۴۰۱۳۱۹۲۰۰۰۰۶۶۲۹۱۵
دادنامه: ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۲۶۷۵
تاریخ: ۱۴۰۱/۱۰/۱۲
پوست:

مشمولان آن و از جمله قضات و اعضای هیات علمی، فوق‌العاده‌های متعددی از جمله فوق‌العاده ویژه در نظر گرفته شده و کلیه این فوق‌العاده‌ها مشمول کسر کسور است و اساساً حقوق قضات به معنای اعم یا این فوق‌العاده کمی افزایش یافته است و در تبصره ۱ بند ۴ مصوبه مورد اعتراض، کلیه مشمولین مقررات مختلف برای کسر کسور تابع قانون مدیریت خدمات کشوری و عناوین سه‌گانه ۲، ۳ و ۵ ماده ۶۸ قانون مزبور شده‌اند و خود به خود فوق‌العاده ویژه قضات و هیات علمی و دیگر مشمولین قانون نظام هماهنگ از کسر کسور این فوق‌العاده محروم می‌شوند و این در حالی است که تاکنون آن را پرداخته‌اند. مضافاً اینکه بند ۱۰ ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری نیز مشمول کسر کسور است و آن را ذکر نکرده و با مقید کردن به این سه عنوان، موجب تضییق حکم قانونگذار شده و این تضییق خارج از حدود اختیارات مرجع تصویب‌کننده است. لذا ابطال مصوبه از تاریخ تصویب مورد تقاضا می‌باشد.

متن مقرر در مورد شکایت به شرح زیر می‌باشد:

" تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷ت/۵۹۸۳۶هـ-۱۴۰۱/۱۲/۱۵ هیات وزیران

هیات وزیران در جلسه ۱۴۰۱/۱۲/۱۱ به پیشنهاد سازمان برنامه و بودجه کشور و به استناد اصل یکصد و سی و هشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران، ماده (۷۶) قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶ و بند (ب) ماده (۲۸) قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران مصوب ۱۳۹۵ و جزءهای ۱، ۲، ۳، ۴، ۶، ۸ و ۱۲ بند (الف) و بند (و) تبصره ۱۲ و بند (ی) تبصره ۱۹ ماده واحده قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور تصویب کرد:

۴- حداقل حقوق و فوق‌العاده‌های مستمر شاغلین موضوع ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری برای کارمندان دستگاه‌های اجرایی مشمول این قانون و سایر مشمولین ماده مذکور به استثنای مشمولین قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت و حداقل حقوق بازنشستگان، وظیفه بگیران و مشترکان صندوق بازنشستگی کشوری و سازمان تأمین اجتماعی نیروهای مسلح و سایر صندوق‌های وابسته به دستگاه‌های اجرایی در سال ۱۴۰۱ به میزان بیست و چهار میلیون و هفتصد و پانزده هزار (۲۴٬۷۱۵٬۰۰۰) ریال و حداقل حقوق کارمندان مشمول قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت در سال ۱۴۰۱ به میزان سیزده میلیون و سیصد و شصت و دو هزار (۱۳٬۳۶۲٬۰۰۰) ریال تعیین می‌شود.

تبصره ۱) حداقل حقوق کارمندان مشمول قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت در سال ۱۴۰۱ با احتساب فوق‌العاده‌های موضوع ماده (۶) قانون یادشده، نباید از بیست و چهار میلیون و هفتصد و پانزده هزار (۲۴٬۷۱۵٬۰۰۰) ریال کمتر شود و مابه‌التفاوت آن تا مبلغ بیست و چهار میلیون و هفتصد و پانزده هزار (۲۴٬۷۱۵٬۰۰۰) ریال به سقف محاسبه شده، اضافه خواهد شد.

تبصره ۲) حداکثر حقوق و فوق‌العاده‌های مستمر کلیه کارمندان شاغل در دستگاه‌های اجرایی موضوع ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری و تبصره آن، شامل حقوق ثابت و فوق‌العاده‌های مذکور در بندهای (۲)، (۳) و (۵) ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری (به ترتیب فوق‌العاده‌های ایثارگری، سختی کار و کار در محیط‌های غیرمعارف و فوق‌العاده شغل برای مشاغل تخصصی) و عناوین مشابه با موارد مذکور برای سایر حقوق بگیران دستگاه‌های اجرایی، به میزان هفت برابر حداقل حقوق و فوق‌العاده‌های مستمر تعیین شده در این بند می‌باشد. - معاون اول رئیس جمهور"

در پاسخ به شکایت مذکور، معاون امور حقوقی دولت (حوزه معاونت حقوقی رئیس جمهور) به موجب لایحه شماره ۱۴۴۷۷۷-۱۴۰۱/۸/۱۵ اعلام کرده است:

" ۱- در جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور به افزایش ده درصدی ضریب حقوق گروه‌های مختلف حقوق بگیر در دستگاه‌های اجرایی موضوع ماده ۲۹ قانون برنامه پنج ساله ششم توسعه و همچنین نیروهای مسلح، وزارت اطلاعات، سازمان انرژی اتمی، کارکنان کشوری و لشکری، اعضای هیات علمی دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی و پژوهشی و قضات براساس آخرین حکم کارگزینی با رعایت این شرط تأکید شده که «مجموع حکم کارگزینی برای کارکنان رسمی، پیمانی و مبلغ قرارداد منعقد ماهانه برای کارکنان قرارداد کار معین (مشخص)، والدین شهدا و کارکنان طرح خدمت پزشکان و پیراپزشکان در وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی به نسبت مدت کارکرد، از پنجاه و شش میلیون (۵۶٬۰۰۰٬۰۰۰) ریال کمتر نباشد». بر همین اساس در بند ۵ تصویب نامه مورد شکایت نیز بر این مطلب تأکید شده که «پس از اعمال افزایش‌های موضوع بندهای فوق‌الذکر، مجموع مبلغ مندرج در حکم کارگزینی برای کارکنان رسمی و پیمانی و والدین شهدا و مجموع مبلغ مندرج در قرارداد منعقد ماهانه برای کارکنان قرارداد کار معین (مشخص) و کارکنان طرح خدمت پزشکان و پیراپزشکان در وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی به نسبت مدت کارکرد، نباید از مبلغ پنجاه و شش میلیون (۵۶٬۰۰۰٬۰۰۰) ریال کمتر شود و ما به التفاوت آن با مبلغ پنجاه و شش میلیون (۵۶٬۰۰۰٬۰۰۰) ریال با عنوان «تفاوت تطبیق موضوع جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲» در احکام درج می‌گردد. این میزان ثابت نبوده و با هرگونه تغییر در حکم کارگزینی مشمولین، مجدداً محاسبه می‌گردد.» همچنین در بند ۹ تصویب نامه نیز مقرر شده که «سقف خالص پرداختی متوسط سالانه از محل حقوق و مزایای مستمر و غیرمستمر و سایر پرداختی‌ها (مجموع ناخالص حقوق و مزایای مستمر و غیرمستمر و سایر پرداختی‌ها پس از کسر کسورات قانونی بازنشستگی، بیمه تأمین اجتماعی، بیمه خدمات درمانی اصلی و تبعی درجه یک و مالیات) از هر محل و تحت هر عنوان در سال ۱۴۰۱ به گروه‌های مختلف حقوق بگیر در دستگاه‌های اجرایی موضوع ماده ۲۹ قانون برنامه پنج ساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران و همچنین نیروهای مسلح، وزارت اطلاعات، سازمان انرژی اتمی ایران از قبیل کارکنان کشوری و لشکری، اعضای هیات علمی دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزش عالی و پژوهشی و قضات و در کلیه مناطق کشور سیصد و نود و دو میلیون (۳۹۲٬۰۰۰٬۰۰۰)

تود قضائیه

دیوان عدالت اداری

فَلَا تَبْغُوا الْهَوَىَٰ أَنْ تُغْلِبُوا

دادنامه هیات عمومی

شماره پرونده: ۱۴۰۱۳۱۹۲۰۰۰۰۶۴۷۹۱۵

دادنامه: ۱۴۰۱۰۹۹۷۰۹۰۵۸۱۲۶۷۵

تاریخ: ۱۴۰۱/۱۰/۱۳

پوست:

جای دادنامه - دیوان عدالت اداری

کلاس پرونده: ۱۰۴۴۶

ریال است. پرداخت مازاد بر این مبلغ تحت هر عنوان و از محل هر نوع اعتبار به کارکنان کشوری و لشکری اعم از کارمندان، اعضای هیات علمی، قضات و بازنشستگان در وزارتخانه ها و شرکت های دولتی و همچنین شرکت ها و مؤسساتی که مدیران آن به هر طریق توسط دولت و یا نهادهای عمومی منصوب می شوند، ممنوع است.»

۲- در ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری، تعیین «حداقل و حداکثر حقوق و مزایای مستمر شاغلین، حقوق بازنشستگان و وظیفه بگیران مشمول این قانون و سایر حقوق بگیران دستگاه های اجرایی و صندوق های بازنشستگی وابسته به دستگاه های اجرایی» به مصوبه هیات وزیران واگذار شده و بین «حداقل حقوق و مزایای مستمر» موضوع ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری و حداقل مجموع مبلغ مندرج در حکم کارگزینی که شامل حقوق و کلیه پرداختی های کارمندان اعم از مستمر و غیرمستمر و سایر پرداختی ها (مجموع ناخالص حقوق و مزایای مستمر و غیر مستمر و سایر پرداختی ها پس از کسر کسورات قانونی بازنشستگی، بیمه تأمین اجتماعی، بیمه خدمات درمانی اصلی و تبعی درجه یک و مالیات) می شود، تفاوت وجود دارد و نمی توان این دو را یکسان انگاشت. بر این اساس حکم مقرر در جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور، صلاحیت دولت در تعیین حداقل حقوق و مزایای مستمر موضوع ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری را محدود یا نفی می کند.

۲- حکم مقرر در تبصره ۲ بند ۴ تصویب نامه مورد شکایت مبنی بر تعیین «حداکثر حقوق و فوق العاده های مستمر کلیه کارمندان شاغل در دستگاه های اجرایی موضوع ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری و تبصره آن، شامل حقوق ثابت و فوق العاده های مذکور در بندهای ۲، ۳ و ۵ ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری و عناوین مشابه با موارد مذکور برای سایر حقوق بگیران دستگاه های اجرایی» به معنای آن نیست که صرفاً این مبلغ موضوع کسر کسور بازنشستگی خواهد بود. بلکه طبق ماده ۱۰۶ قانون مدیریت، «مبنای محاسبه کسور بازنشستگی و برای محاسبه حقوق بازنشستگی کارمندان مشمول این قانون حقوق ثابت به اضافه فوق العاده های مستمر و فوق العاده بند ۱۰ ماده ۶۸ این قانون می باشد.» لذا بین حقوق و فوق العاده های مستمر موضوع ماده ۷۶ قانون مدیریت و آنچه که مبنای محاسبه کسور بازنشستگی بر اساس ماده ۱۰۶ قانون مدیریت است، تفاوت وجود دارد و دولت در تبصره ۲ بند ۴ تصویب نامه که در اجرای ماده ۷۶ قانون مدیریت وضع شده، حکم قانونی ماده ۱۰۶ قانون مدیریت را تضییق نموده و خارج از حدود اختیارات خود عمل نکرده است. بر همین اساس، هر چند فوق العاده ویژه مشمولین قانون نظام هماهنگ پرداخت کارکنان دولت از شمول سقف مقرر در تبصره ۲ بند ۴ تصویب نامه در خصوص تعیین حداکثر حقوق و فوق العاده های مستمر خارج است؛ لکن این بدان معنا نیست که از شمول کسور بازنشستگی مستثنی شود.»

هیات عمومی دیوان عدالت اداری در تاریخ ۱۴۰۱/۱۰/۱۳ به ریاست معاون قضایی دیوان عدالت اداری در امور هیات عمومی و با حضور معاونین دیوان عدالت اداری و رؤسا و مستشاران و دادرسان شعب دیوان تشکیل شد و پس از بحث و بررسی با اکثریت آراء به شرح زیر به صدور رأی مبادرت کرده است.

رای هیات عمومی

هر چند براساس ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری مصوب ۱۳۸۶/۷/۸ مقرر شده است که: «حداقل و حداکثر حقوق و مزایای مستمر شاغلین، حقوق بازنشستگان و وظیفه بگیران مشمول این قانون و سایر حقوق بگیران دستگاه های اجرایی و صندوق های بازنشستگی وابسته به دستگاه های اجرایی هر سال با پیشنهاد سازمان به تصویب هیات وزیران می رسد»، ولی به موجب جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور مصوب ۱۴۰۰/۱۲/۲۵ که قانون وارد بر ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری و قانون حاکم در زمان وضع تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷/ت-۵۹۸۲۶ هـ مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۵ هیات وزیران است، مقرر شده است: «ضریب حقوق گروه های مختلف حقوق بگیر در دستگاه های اجرایی موضوع ماده (۲۹) قانون برنامه پنجساله ششم توسعه اقتصادی، اجتماعی و فرهنگی جمهوری اسلامی ایران و همچنین نیروهای مسلح، وزارت اطلاعات، سازمان انرژی اتمی، کارکنان کشوری و لشکری، اعضای هیات علمی دانشگاه ها و مؤسسات آموزش عالی و پژوهشی و قضات به میزان ده درصد (۱۰٪) براساس آخرین حکم کارگزینی به گونه ای افزایش یابد که مجموع حکم کارگزینی برای کارکنان رسمی، پیمانی و مبلغ قرارداد متعده ماهانه برای کارکنان قرارداد کار معین (مشخص)، والدین شهدا و کارکنان طرح خدمت پزشکان و پیراپزشکان در وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی به نسبت مدت کارکرد، از پنجاه و شش میلیون (۵۶,۰۰۰,۰۰۰) ریال کمتر نباشد»، بنابراین حکم مقرر در تبصره های ۱ و ۲ بند ۴ تصویب نامه شماره ۲۱۴۸۷/ت-۵۹۸۲۶ هـ مورخ ۱۴۰۱/۱۲/۱۵ هیات وزیران که مبتنی بر تعیین حداقل مبلغی کمتر از حداقل مبلغ مقرر در جزء ۱ بند (الف) تبصره ۱۲ قانون بودجه سال ۱۴۰۱ کل کشور است، خلاف قانون و خارج از حدود اختیار بوده و مستند به بند ۱ ماده ۱۲ و مواد ۱۳ و ۸۸ قانون تشکیلات و آیین دادرسی دیوان عدالت اداری مصوب سال ۱۳۹۲ از تاریخ تصویب ابطال می شود./

مهدی دربین

هیات عمومی دیوان عدالت اداری

معاون قضایی دیوان عدالت اداری